

καφενείων εἶνε πολλαχοῦ ἠνωμένα καὶ τὰ κουραῖα εἰς δὲ τοὺς κουρείς τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὅλοι οἱ ἄνδρες κείρονται τὰς κεφαλὰς ἐν χρῶ, ὑποχωροῦσιν ἀδιαφιλονεικῶς τὰ πρωτεῖα οἱ τῆς Εὐρώπης.

Τὸ πρῶτον καφενεῖον (καρχεχανε) συνέστη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1554 ἐπὶ Σουλεϊμάνου τοῦ Μεγάλου, ὑπὸ τινος Χαλεπλῆ, ὀνομαζομένου Σοῦμς, ὅστις, μετὰ τρία ἔτη, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ πεντήκοντα χιλιάδων φλωρίων κέρδους. Διότι, ἂν καὶ ἡ ἀνανηπτική δύναμις τοῦ φυτοῦ τούτου εἶχεν ἤδη γνωσθῆ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀραβὸς Σσεῖχη Σσεδελη ἢ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ὀμάρ, γευσταμένου κατὰ τύχην ἀπὸ τῶν κόκκων τοῦ χαμοδένδρου τούτου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ὁζάν, πλησίον τῆς Σεμπιδ, ὅπου διέτριβεν ἐξόριστος, ἢ χρῆσις του ὅμως δὲν ἦτον διαδεδομένη εἰμὴ ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, τῇ Συρίᾳ καὶ τῇ Αἰγύπτῳ μόνον· ἐν δὲ τῇ Κωνσταντινουπόλει δὲν ἦτον γνωστὸν τὸ ποτὸν τοῦτο εἰμὴ ἐξ ἀκοῆς καὶ ἐκ διηγήσεως τῶν Χατζήδων· ἅμα ὅμως ἐγνωσθη, πλῆθος καφενείων ἠνοίχθησαν, ὅπου συνήρχοντο κυρίως οἱ ἀργοὶ, οἱ Δεσβίται, οἱ ποιηταὶ, καὶ ἐν γένει οἱ θεωρητικοὶ καὶ ἀφρημένοι. Ἐπωνομάσθη δὲ, δι' ἐνὸς τῶν εἰς τὴν Ἀραβικὴν γλώσσαν πολυαριθμῶν τοῦ οἴνου ἐπιθέτων, καρχε, ὡς κόπτον τὴν ὄρεξιν. Ἐπὶ Μουράδ δὲ τοῦ Δ' τῷ 1633, τὰ καφενεῖα ἐλείσθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν, ἢ δὲ χρῆσις τοῦ τε καφέ καὶ τοῦ καπνοῦ ἔμεινεν ἀπηγορευμένη δι' ὅλης τῆς βασιλείας αὐτοῦ τε τούτου τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ διαδόχου του Ἰβραήμ. Ὅταν δὲ ἐπὶ Σουλτάν-Ἀχμέδ τοῦ Δ' ἐπανελήθη, ἐγένετο χρεῖα νὰ ἐκδοθῆ ἐπὶ τούτῳ φετῶς ὑπὸ τοῦ Μουφτῆ Μπεχαγῆ-Μεχμέδ-ἐφέντη, ἐπιτρέπων τὴν χρῆσιν ἀμφοτέρων, πρὸς μέγα τῶν ὀρθοδόξων τῶν Ὁθωμανῶν σκάνδαλον.

Τὸν καχβὲν ὀνομάζει ποιητὴς τις Ὁθωμανὸς μαυρὸν ἐχθρὸν τοῦ ἔθνου· τὰ δὲ καφενεῖα σχολεῖα τῶν γράσεων (μεκτέμπε ἱρράν). Μετ' αὐτοῦ δὲ εἶνε στενωδῶς συνδεδεμένος ὁ καπνός, καὶ χωρὶς αὐτῶν τῶν δύο συστατικῶν οὔτε συναναστροφή, οὔτε διασκέδασις, οὔτε ὑπόθεσις τελειώνει ἐν Τουρκίᾳ. Εἶνε δὲ πολλοὶ, οἱ ὁποῖοι πίνουσι ἐως τριάντα φλυζάνια τὴν ἡμέραν, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶνε μικρότατα. Κανεὶς δὲ οὐτ' ἐργάζεται, οὔτε σκέπτεται, οὔτε διασκεδάζει, οὔτε φιλοφρονεῖ τὸν φίλον του χωρὶς νὰ καπνίσῃ. Ἡ δὲ πίπασ εἶνε, παρεκτός τούτων, καὶ τρόπος πολιτικῶς, ὅστις, καθὼς ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἢ πρὸς τοῦ ταμβάκου, δίδει καιρὸν εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ἀποκριθῆ, σκεπάσει τὸν ἄκαιρον γέλωτα ἢ δυσάρεστον ἄρνησιν, δίδει ἔμφασιν εἰς τὸν λόγον, κτλ. κτλ. Ποιητὴς δὲ τις Τοῦρκος λέγει ὅτι «τὰ νέφη τῶν φροντίδων διασκεδάζονται ὑπὸ τοῦ νέφους τοῦ καπνοῦ.» Ὁ Τοῦρκος ὅμως δὲν

καπνίζει, ἀλλὰ πραγματικῶς πίνει τὸν καπνόν· οἱ δὲ ἄριστοι καπνοπόται εἶνε ἐν τῇ Τουρκίᾳ· διότι καὶ ὁ τρόπος τοῦ καπνίζεσθαι, καὶ τὸ πιάσιμον, καθὼς καὶ τὸ φέρισμον, τῆς πίπας καὶ τοῦ ναργιλῆ, ἀρμόζουσι κάλλιστα πρὸς τὴν ἐμβρίθειαν τοῦ καθῆσθαι καὶ φέρεσθαι τῶν Ἀσιανῶν. Καπνίζουσι δὲ ἐπίσης καὶ πολλοὶ τῶν γυναικῶν, καὶ μάλιστα αἱ Τοῦρκισσαι, Ἀρμένιαὶ καὶ Ἑβραῖαι· βάλλουσι δὲ συνήθως καὶ ἀγάλογον ἢ κούρσια ἐπὶ ἀναμμένου τοῦ καπνοῦ· διότι τὰ ἀρώματα καὶ αἱ εὐωδία εἶνε μία τῶν ἡδονῶν τοῦ Ὁθωμανοῦ.

Οἱ δὲ τερμακῆδες ἐνόνουσι μετὰ τοῦ καπνοῦ καὶ ὅπιον καὶ ἄλλας μεθυστικὰς καὶ ναρκωτικὰς οὐσίας, ὑπάρχουσι δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει καφενεῖα, διατηρούμενα ὑπὸ Ἀράβων, ὅπου πωλεῖται, παρεκτός τοῦ ὀπίου, καὶ ἐσάρ καὶ χασίς καὶ ἄλλα ναρκωτικά. Ἀλλὰ τὴν χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν τούτων, καὶ ἰδίως τοῦ ὀπίου, ὀλιγόστεισεν ἀπὸ τινος χρόνου, ἐν Κωνσταντινουπόλει τοὐλάχιστον, ἢ κατάχρησις τῶν μεθυστικῶν ποτῶν.

Εἰς τὸ Ταχμίζι ἐκοπανίζετο ἄλλοτε μόνον ὁ γνήσιος καφὲς τοῦ Ἰεμέν· ἀλλὰ μετὰ τὴν μάχην ἰδίως τοῦ Νετζιμπ, διακοπίσεως τῆς μετακομίσεως τοῦ προΐοντος τούτου τῆς Ἀραβίας, οἱ καφεπόται τῆς Βασιλευούσης συγκατέβησαν καὶ μέχρι τῶν ἀπὸ τῆς Ἰαμαϊκῆς καὶ τῶν Βουρβανείων νήσων μετακομιζομένων κόκκων, καὶ αἱ θύραι τοῦ Ταχμίζιου ἠνοίχθησαν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Γκιοῦρ-καφέν. Εἰς τὸ κατὰστημα δὲ τοῦτο ἐμβαίνων τις παρετήρει εὐρώστους νέους καταφέροντας πολλοὺς ἐνταῦθ' ἐντὸς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μαρμαρίνου ὄλμου τοὺς ἀνὰ χεῖρας αὐτῶν κοπάνους (τοκμάκ), οἱ ὁποῖοι, ἐξ ἀπλῆς κατεσκευασμένοι πύξου, εἶχον παράδοξόν τινα φήμην, γινόμενοι κατ' ἔτος πολυτιμότεροι ἑαυτῶν, καὶ καταπνύοντες νὰ πωληθῶσι μέχρι πεντακοσίων ὁ εἰς γροσίων καθότι, εἴτε κατὰ πρόληψιν, εἴτε καὶ ἐκ πολυχρονίου πείρας, ὑπῆρχεν ἰδέα ὅτι ὅσα ἐπαλαιούντο, τόσα ὀλιγώτερον διέφθειρον τὸ ἄρωμα τοῦ κοπανιζομένου καφέ. Οἱ κοπανισταὶ οὗτοι ἐξέλιπον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ δὲ ἀτμός, ἀναλαβὼν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του καὶ τὴν βιομηχανίαν ταύτην, κινεῖ ἤδη χιλίους διὰ μιᾶς σιδηροῦς κοπάνους, οἵτινες, καταπίπτοντες ἐξ ὑπαμοιβῆς εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ἰγδία, κοπανίζουσι εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον τὸν καφέν, διανεμόμενον ἐντεῦθεν εἰς ὅλα τῆς πρωτεύουσας τὰ καφενεῖα καὶ τὰς πλειοτέρας τῶν πολιτῶν οἰκίας.

ΤΑ ΠΤΗΝΑ ΕΝ ΚΑΙΡῳ ΧΟΛΕΡΑΣ

Ἐν τινι γερμανικῷ ἐπιστημονικῷ περιοδικῷ ἐδημοσιεύθησαν πρὸ τινος παρατηρήσεις γενόμεναι ἐπὶ τῶν πτηνῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς χολ-

λέρας, πράγμα ὅπερ οὐδέποτε ἐξητάσθη ἀρκούντως μέχρι τοῦδε.

Ἐν Πετρούπολει καὶ ἐν Ρίγα τῷ 1848, κατὰ τὴν δυτικὴν Πρωσσίαν τῷ 1849, ἐν Ἄννοβέρῳ τῷ 1850 παρετηρήθη ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς εἰσβολῆς τῆς νόσου τὰ πτηνὰ τὰ ἐκ τοῦ γένους χουκάς, τὰ στρουθία καὶ αἱ χελιδόνες ἐγκατέλιπον τὴν πόλιν τὴν ὑπὸ τῆς θείας μάστιγος καταληθρῆσαν καὶ ἐπανῆλθον μόνον ἀφ' οὗ τὸ κακὸν ἐκόπασεν ἐπαισθητῶς ἢ καὶ ἀφ' οὗ τελείως ἐξηλείφθη.

Ἐν Γαλικίᾳ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1872 τὰ στρουθία ἀπέπτυσαν ἀπὸ τῆς πόλεως Πρζεμύσλ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς χολέρας καὶ ἐπανῆλθον τῇ 30 Νοεμβρίου, ἀφ' οὗ ὄχι δὴλον ὅτι οὐδεὶς θάνατος ἐκ χολέρας ἠκούετο.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἐν Νυρεμβέργῃ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νόσου, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Μονάχῳ, ἔνθα ἡ ἐπάνοδος τῶν πτηνῶν ἐχαιρετίσθη, ὡς εἶκος, ὑπὸ τοῦ πλήθους μετὰ χαρᾶς μεγάλης. Ἡ ἐπάνοδος δ' αὕτη συνέπεσε μετὰ τῆς λήξεως τῆς ἐπιδημίας. Ὡς φαίνεται δύναμις τις χολερικῆ διαχεομένη ἐν τῷ ἀέρι ἀναγκάζει τὰ πτηνὰ νὰ φεύγῃσι μακρὰν.

Αἱ ἀποδημίας αὗται τῶν πτηνῶν συμβαίνουσιν ἐνίοτε χωρὶς βεβχίως νὰ φανῇ καὶ ἡ χολέρα, καὶ οἱ ἄνθρωποι πολλάκις ἐφοβήθησαν εἰς ἄκρον βλέποντες ἀποδημοῦντα τὰ στρουθία. Ἐν Γερμανίᾳ ἡ χολέρα ἐνέσκηψε τὴν ὥραν τοῦ θέρους, ὅτε τὰ πτηνὰ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβοντα ἀπέρχονται ἀθρόα εἰς τοὺς ἀγρούς. Τὸ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ οἱ ψάρεις. Τὸν Ἰούλιον ἅμα θερισθέντος τοῦ χόρτου τὰ πτηνὰ ταῦτα φεύγοντα τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία συσσωματοῦνται καὶ ἀπέρχονται εἰς τοὺς ἀγρούς πρὸς θήραν τῶν ἀκρίδων, τῶν κανθάρων καὶ ἄλλων κολεοπτέρων, διανυκτερεύοντα ἐντὸς τῶν καλαμώνων, ἐπὶ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ἐλῶν. Τὸ δὲ φθινόπωρον, τὰ τάγματα ταῦτα ἐπανέρχονται εἰς τὰς πόλεις καὶ μετ' ἡμέρας δεκαπέντε ἀπέρχονται ὀριστικῶς. *

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ ΕΝ Τῷ ΘΕΑΤΡῷ,

Ἐγένετο ἑναρξίς τῶν τακτικῶν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Μονάρχου παραστάσεων τῶν χάριν μόνου τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας γινομένων. Ὁ ἐστεμμένος μελομανὴς εἰσέρχεται εἰς τὸ θεωρεῖόν του ἄνευ οὐδεμιᾶς συνοδίας ἐν ᾧ τὸ ὄρολόγιον σημαίνει τὴν ἐβδόμην ὥραν. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένος μελανὰ ἐνδύματα. Τὸ θέατρον εἶνε λαμπρότατα φωταγωγημένον καὶ κενὸν θεατῶν, παντῆρμον. Κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης πράξεως καταπετανομένης τῆς αὐλαίας ὁ μόνος καὶ βασιλικὸς θεατὴς ἀποσύρεται, ἄρχεται δὲ ἡ ἐπομένη πράξις εὐθὺς ὡς ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ θεωρεῖόν του. Πισῶν δὲ τῶν αἰοιδῶν προτιμᾷ τὴν κ. Σέφσκη,

ἥτις συχνάκις προσκαλεῖται εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Ἄφρονός τις θεράπων ἀκροποδητὴ περιπατῶν τὴν εἰσάγει εἰς τὴν δαμάτιον, ἔνθα μόνῃ ἄνευ τινὸς παρόντος ἄδει ἐπὶ τινὰ ὥραν. Ὅπισθεν δὲ παραπετάσματός τινος κἀθηται ὁ βασιλεὺς ἀφανὴς καὶ ἄφρονος ἀκούων μὲν τὴν αἰοιδόν, ἀλλὰ μὴ βλέπων αὐτήν. Συνήθως δὲ ἄδει αὕτη μουσικὴν τοῦ Βάγνερ, ἐνίοτε δὲ μελωδίαν τινὰ τοῦ Λαιμε ἢ τοῦ Σούμπερτ, δρίζοντας πρότερον τοῦ βασιλέως τί ἐπιθυμεῖ νὰ ψάλῃ. Ἄπαξ δὲ καὶ μόνον ὁ βασιλεὺς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αἰοιδόν καὶ τῇ συνεχάρῃ διότι, ὡς φαίνεται, ἐξαιρέτως τὸν συνεκίνησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Παράδοξος τῷ ὄντι ἡ ἰδιοτροπία αὕτη, ἥτις ὁμολογητέον ὅτι πολὺ προσεγγίζει εἰς τὴν μονομανίαν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πλανῶνται μεγάλως οἱ πιστεύοντες, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τείνει φύσει πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνεξαρτήτου βίου. Τοῦτο εἶνε ὁ κλῆρος σπανίων τινῶν πνευμάτων. Ὁ θαυμασμὸς τῶν ἀνωτέρων, ἡ κολακεία, ἡ ταπεινωσις καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς ἐνώπιον τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου εἶνε οὐ μόνον ἡ ἐμαρμένη, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἡ κλίσις τῆς μεγάλης πλειοψηφίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Αἱ ἐφευρέσεις διαδέχονται ἀλλήλας. Μετὰ τὸ τηλέφωνον ὁ φωνογράφος, καὶ μετὰ τοῦτο τὸ μικρόφωνον. Σήμερον ὁ αὐτὸς ἐφευρέτης Ἐδίσσον ἀγγέλλει τὴν κατασκευὴν τοῦ μεγαφώνου, ὄργάνου προωρισμένου διὰ τοὺς προσβεβλημένους ὑπὸ κωφώσεως. Διὰ τοῦ ὄργάνου τούτου ὁ μικρότερος ψιθυρισμὸς γίνεται ἀκουστὸς εἰς ἀπόστασιν 108 μέτρων, ἔσται δὲ τοῦτο διὰ τὴν ἀκοήν, ὅτι τὸ δίοπτρον διὰ τὴν ὄρασιν. Ὁ κτηγητὴς Ἐδίσσον λέγει ὅτι τὸ ὄργάνον του δύναται νὰ μεταφέρηται εἰς τὸ θέατρον καὶ οἱ δι' αὐτοῦ μεταβιβαζόμενοι τόνοι δύναται νὰ ἰσχυροποιῶνται ἢ ἐξαδυστίζονται κατ' ἀναλογίαν 1 μέχρι 50 διὰ κοχλίου ὅπως τὰ θεατρικὰ δίοπτρα. Ἐπιτυχῶς ἐφηρμόσθη τὸ μικρόφωνον εἰς κατασκευὴν ἐργαλείου χρησιμωτάτου τοῖς ἰατροῖς καὶ χειρουργοῖς, δι' οὗ ἀκούονται εὐκρινέστατα πάντες οἱ ἐν τῷ ὄργανισμῷ τοῦ ἀνθρώπου ἤχοι, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσθενέστατοι.

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν, ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ «Ἐπισήμῳ Ἐφημερίδι» τῆς Γαλλίας, ἐν Ἰρλανδίᾳ ἀναλογεῖται φρενοβλαβῆς ἐπὶ 463 κατοίκων, ἐν Σκωτίᾳ εἰς ἐπὶ 431 κατοίκων, ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς ἐπὶ 382, ἐν Πρωσσίᾳ εἰς ἐπὶ 463, ἐν Ἑλβετίᾳ (μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἡλιθίων) εἰς ἐπὶ 325 καὶ ἐν Γαλλίᾳ εἰς (ἀφαιρέσει τῶν ἡλιθίων) ἐπὶ 690 κατοίκων.

Κατὰ τὴν ἐφημερίδα Novosti, τὰ ἀναλώματα τῆς Ῥωσσίας κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον συμποσοῦνται εἰς 1,200,000,000 ρουβλίων.